

#HOOFDSTUK 20

De volgende ochtend was de sfeer bij het ontbijt heel anders dan de dag ervoor. Stéphanie had wentelteefjes gemaakt. Daar was Vince dol op, net als zijn moeder. Vince was opgewekt en vertelde honderduit over zijn vrienden op school die hij stilaan begon te missen, over de dramatische taferelen met mevrouw De Preiter en de mateloze bewondering van de schooldirecteur voor Olivier.

‘Ja, Olivier heeft overal fans,’ zei Stéphanie lachend. ‘Hij heeft ook zo’n sympathieke uitstraling. Hij is lief, knap, charmant... Daarom ben ik destijds ook voor hem gevallen.’

Ze zweeg even en keek Vince plots onderzoekend aan. ‘Zeg, zo’n knappe gast als jij, die zal ook wel genoeg aanbidsters hebben, niet? Heb jij geen lief?’

Vince voelde zich betrappt. ‘Euh... ik... euh...’ stotterde hij. ‘E... er zijn wel een paar leuke meisjes op school, ja. En eentje in het bijzonder. Camille heet ze.’

‘Maar ik weet niet of het echt iets zal worden tussen ons, dus niets vertellen aan papa en Philippe,’ voegde hij er haastig aan toe.

‘I promise, dit blijft tussen ons,’ zei Stéphanie met een knipoog.

Ze dronk haar kop koffie leeg en las even wat e-mails en berichtjes op haar smartphone.

‘Zeg, wat gaan we doen vandaag?’ vroeg ze. ‘We gaan hier toch niet de hele dag binnen blijven zitten? Het is weer zo’n mooie zomerdag!’ Vince haalde zijn schouders op. ‘Een hele dag binnen blijven was ik niet van plan, nee. Maar ik heb niet meteen een idee voor een uitstap.’ Stéphanie kreeg ineens een ingeving. ‘Weet je wat? We maken er een dagje zee van. Het is al zo lang geleden dat ik nog eens in Knokke-Heist geweest ben.’

Vince zag de bui al hangen en pruttelde tegen: ‘Knokke-Heist? Maar toch niet om de hele dag te gaan shoppen dan?’

‘Nee nee, Vincie,’ stelde Stéphanie hem gerust. ‘Gun me een halfuurtje in de Lippenslaan om snel even binnen te wippen in een paar van mijn lievelingsboetieks en daarna mag jij de rest van het programma bepalen. Een strandwandeling, een terrasje doen op de dijk met een keigrote dame blanche, een wandeling in het Zwin... Je zegt het maar.’

‘Mmmmm, die giant dame blanche, dat klinkt goed,’ zei Vince met een grote glimlach. ‘Oké, deal!’

Anderhalf uur later parkeerde Stéphanie de Porsche in een zijstraat van de Lippenslaan.

‘Het hoeft niet altijd Antwerpen te zijn,’ zei ze terwijl ze het portier dichtklapte.

Ze stapte snel naar de winkelstraat, Vince kon haar amper volgen. Dit was het gedeelte waar hij zich helemaal niet op verheugde. In kledingwinkels rondhangen, dat was niks voor hem. Stéphanie daarentegen voelde zich als een vis in het water. Opgewonden wees ze het ene kledingstuk na het andere aan.

‘O Vince, kijk, dat is al van de nieuwe collectie van Versace!’ kirde ze, terwijl ze naar een rek met stijlvolle broekpakken wees. ‘Wat denk je? Zal ik gaan voor donkerblauw of okergeel?’

Vince wees onverschillig naar het donkerblauwe broekpak. Het had net zo goed het okergele kunnen zijn. I couldn’t care less, dacht Vince bij zichzelf, maar hij lachte gewoon vriendelijk naar zijn moeder die als een opgewonden schoolmeisje al twee blouses aan het passen was aan de andere kant van de winkel.

Een halfuur later stapten ze weer naar buiten. ‘Eindelijk,’ dacht Vince. ‘En nu snel naar het strand graag,’ zei hij op een toon die duidelijk liet verstaan dat het shoppinggedeelte wat hem betreft nu echt wel afgesloten was.

Stéphanie keek even op haar smartphone. ‘O, het is al bijna middag?! Ik was de tijd helemaal uit het oog verloren. Weet je wat? Ik leg die zakken met al mijn kleren straks wel in de auto. Als we zo wandelen, komen we het snelst aan de Zeedijk.’

Op de Zeedijk krioelde het van de mensen. Dagjestoeristen, gezinnen die nog met vakantie waren aan de zee, bejaarden die een luchtje kwamen scheppen...

‘Kijk uit,’ zei Vince en hij trok Stéphanie vlug naar achteren. Ze was bijna omvergereden door vier jonge gasten in een blauwe gocart.

‘Hooligans!’ riep Stéphanie boos. Ze had haar rug nog maar gedraaid of ze moest uitwijken voor twee kinderen op skateboards die een race aan het houden waren.

‘Dat moesten ze nu echt eens verbieden,’ zei ze boos. ‘De dijk zou alleen maar voor wandelaars toegankelijk mogen zijn!’

Vince was het daar helemaal niet mee eens. ‘Maar mama, dat is toch pure discriminatie!’ wierp hij op. ‘En fietsers mogen dan niet op de dijk komen? Dat gaat toch niet.’

Hij wou zijn betoog met allerlei argumenten kracht bijzetten, maar Stéphanie legde plots haar arm rond hem. ‘Och Vince, dat is allemaal niets om ons druk over te maken,’ zei ze en ze gaf hem een kus op de wang.

Op dat moment werd Vince verblind door een lichtflits.

Benny Van Praet van *Sportivo* had zonder het te vragen een foto van hem en zijn moeder gemaakt.

‘Hey gast, wie heeft jou toestemming gegeven?’ vloog Vince uit. Maar de journalist van het sporttijdschrift knikte gewoon eens bijna onmerkbaar naar Stéphanie, draaide zich om en liep weg.

‘Hey gast, blijf eens staan!’ riep Vince woedend. Hij wou achter de man aan lopen, maar Stéphanie hield hem tegen. ‘Och Vince, laat die man toch, die doet gewoon zijn werk.’

‘Gewoon zijn werk?’ riep Vince boos. ‘Dat is toch je gewoon schending van onze privacy! Zo ongeleefd!’

‘Och Vince, dat hoort er nu eenmaal bij als je gelinkt ben aan een bekend persoon,’ suste Stéphanie. ‘Dat is geven en nemen, hé. Zij verkopen meer boekskes, wij zien onze marktwaarde stijgen.’

‘Marktwaarde?’ Vince kreeg het ineens echt benauwd. Stéphanie deed alsof ze het niet zag.

‘Die mens maakt een foto om in zijn blad te publiceren, so what? Of misschien doet hij er helemaal niets mee. Ik had ook wel liever gehad dat hij het eerst vriendelijk had gevraagd, maar...’

‘Vriendelijk gevraagd? Dan zou ik geweigerd hebben!’ sneerde Vince.

‘In Engeland is het veel erger, Vince. Daar worden celebrity’s achtervolgd door paparazzi. Die liggen soms op de loer aan hun voordeur, of maken met telelenzen foto’s als ze op vakantie zijn op hun jacht.’

‘Zo’n leven wil ik niet,’ zei Vince. Maar Stéphanie probeerde snel zijn aandacht af te leiden.

‘Ha daar, mijn favoriete ijssalon! En we hebben geluk, er is nog één tafeltje vrij onder een parasol.’

Even later zaten ze allebei met een grote ijscoupe voor hun neus. Vince was het voorval met de ongewilde foto al snel vergeten.

Stéphanie haalde haar smartphone boven. ‘Dit moment moeten we vastleggen, Vincie! Smile! Say chee-ee-eese!’

Vince kon een lachje forceren. Stéphanie begon meteen als een bezetene op haar smartphone te tikken.

‘Wat ben je aan het doen?’ vroeg Vince.

‘Och, gewoon even iets op mijn Instagram aan het zetten,’ zei Stéphanie luchtig. ‘Ik moet mijn volgers elke dag genoeg voer geven, hé, anders verdwijnt hun interesse.’

Vince kreeg een beetje argwaan. ‘Mag ik eens zien?’

Met lichte tegenzin toonde Stéphanie haar smartphone.

Ze had de foto van haar met Vince bij hun ijscoupees geplaatst, met allerlei hashtags.

#meandmyson #handsomeboy #vinedubois #olivierdubois
#eatingicecream #knokke #lovemylife 🤔 🤔 🤔 🤔

‘Moet dat echt?’ vroeg Vince. Liefst van al had hij de post eigenhandig verwijderd, maar dat durfde hij niet.

‘Vind je dat niet leuk, Instagram?’ vroeg Stéphanie verbaasd. ‘Alle jonge gasten zetten daar toch foto’s op tegenwoordig. Jij toch ook?’

‘Bijna nooit,’ zei Vince. ‘Ik heb liever een stuk van mijn leven dat ik voor mezelf hou. Een groot stuk!’

‘Maar dat doe ik ook,’ zei Stéphanie. ‘Je toont de mensen gewoon wat je zélf wil tonen. Klaar. Toch?’

Vince haalde zijn schouders op. ‘Whatever,’ zei hij terwijl hij een grote hap nam van zijn dame blanche.

#HOOFDSTUK 21

De volgende dag keek Vince vol ongeduld uit naar de thuiskomst van zijn vader en Philippe.

Stéphanie zat aan de grote glazen tuintafel op haar laptop te werken. Ze droeg een zonnebril en zag er op en top *glamorous* uit. Vince voelde zich trots dat hij zo'n bloedmooie moeder had en besloot haar te verrassen. Toen Vince aankwam met een dienblad met een glas versgeperst fruitsap, klapte ze snel haar laptop dicht.

'Wat was je aan het doen?' vroeg Vince nieuwsgierig.

'O, niets,' zei Stéphanie luchtig. 'Gewoon wat websites van de bekendste Vlaamse kranten en tijdschriften aan het bekijken. En mijn Instagram-account aan het beheren.'

'Ah,' zei Vince niet echt enthousiast terwijl hij het dienblad op tafel zette. 'Hier, voor jou. Vers van de pers!'

'O, zo lief, Vincie!' lachte Stéphanie terwijl ze door zijn haren streek.

'Onze selfie gisteren heeft enorm goed gescoord,' zei ze en ze nam een teug van haar glas sinaasappelsap. 'Mmmm... lekker!'

'Goed gescoord?' vroeg Vince.

'Ja, de foto heeft al meer dan 12.000 likes en ik heb er op één dag 4.000 volgers bij!'

Stéphanie straalde. Vince wou nog iets zeggen, maar op dat moment hoorde hij een auto claxonneren aan de oprijlaan. Olivier en Philippe waren thuis!

Vince stormde naar de voordeur om zijn vader en Philippe te verwelkomen.

‘Ha jongen, alles kits hier?’ vroeg Philippe terwijl hij Vince een kus op het voorhoofd gaf.

‘Ja, prima. En hoe was het in Milaan?’

Vince hoefde het eigenlijk al niet meer te vragen. Op dat moment kwam Olivier binnen, met een bedrukt gezicht.

‘Het was heel fijn, maar we weten nog altijd niets meer,’ zei Philippe haastig met een tikkeltje ontgoocheling in zijn stem. ‘Ik denk wel dat we vooruitgang geboekt hebben, maar...’

Hij zweeg abrupt toen Stéphanie ten tonele verscheen.

‘Ha Stéphanie, fijn gaan shoppen in Knokke met onze Vince?’ vroeg Philippe venijnig.

‘Ah? Hoe weet jij dat?’ vroeg Stéphanie verrast. ‘Heeft Vince je dat al verteld op die paar minuten tijd? Dan moet hij het wel héél leuk gevonden hebben.’

‘Dat betwijfel ik,’ zei Philippe scherp. ‘Op de website van *Sportivo* heb ik daarnet een foto van jou en Vince zien verschijnen. Met de aankondiging dat er volgende dinsdag nog meer exclusieve foto’s te vinden zouden zijn in hun weekblad.’

‘O, echt?’ vroeg Stéphanie. Ze werd zichtbaar nerveus.

Philippe wou nog iets zeggen, maar Olivier legde hem het zwijgen op.

‘Ik ga me eerst opfrissen,’ zei hij op vermoeide toon. ‘Stéphanie, nog eens bedankt dat je zo goed voor onze Vince gezorgd hebt.’

‘O, maar dat is met heel veel plezier gedaan,’ kirde Stéphanie. ‘Wat mij betreft is dit zeker voor herhaling vatbaar. Vince en ik zijn echt naar

elkaar toe gegroeid op die paar dagen tijd. We hebben zoveel fijne moeder-zoonmomenten gehad, toch Vince?’

Vince knikte voorzichtig. De ogen van Philippe schoten vuur.

‘Zullen we straks nog even met ons vieren op restaurant gaan?’ vroeg Olivier. ‘Om je te bedanken voor alles, Stéphanie.’ Philippe rolde met zijn ogen, dit was niet het scenario dat hij voor ogen had.

‘Ik denk dat Stéphanie graag zo snel mogelijk terug naar Londen wil vertrekken?’ vroeg hij met een venijnige blik in de richting van Stéphanie.

‘O, maar ik heb een flexibel ticket. Ik kan gaan wanneer ik wil,’ zei Stéphanie poeslief. ‘Ik ga heel graag op je uitnodiging in, Olivier.’

Philippe liep rood aan van ingehouden woede, maar zei niets meer.

Ook al was hij niet super goedgezind, Olivier probeerde daar zo weinig mogelijk van te laten merken. Ze reden naar een bekend visrestaurant in de buurt van het MAS in Antwerpen, het Museum aan de Stroom. Vince was een grote fan van de architectuur van het gebouw en was blij met zijn *lunch-with-a-view*.

‘Kreeft voor iedereen?’ vroeg Olivier enthousiast terwijl hij de ober wenkte.

‘Olala, het mag geld kosten,’ zei Philippe sarcastisch. ‘In Milaan hield je meer de knip op de portemonnee.’

Olivier keek hem verveeld aan. ‘In Italië is alles pokkeduur, Philippe. Dat heb je toch ook gemerkt? Had ik jou de hele tijd je zin laten doen, waren we intussen failliet.’

Met een beledigde blik sloeg Philippe de wijnkaart open. ‘Mag ik een fles wijn bestellen? Of is dat te duur en wordt het water?’

‘Het mag zelfs champagne zijn, Philippe,’ zei Olivier op neutrale toon. Hij had geen zin om zich te laten meeslepen in eindeloos gekibbel.

‘O ja, champagne graag!’ zei Stéphanie. Philippe hield zich verder gedeisd en het etentje verliep al bij al in een vrij gemoedelijke sfeer. Stéphanie en Olivier kletsten honderduit, ze leken echt goed met elkaar op te schieten. Na het dessert bestelden ze nog een koffie, maar toen kreeg Olivier een oproep op zijn smartphone. Hij keek even naar het scherm en stond toen recht. ‘Een vertrouwelijk telefoontje, ik moet even naar buiten,’ zei hij en hij wandelde weg. Vince voelde al even dat hij moest plassen en stond ook recht. ‘Ik ga even naar het toilet,’ zei hij. Philippe en Stéphanie bleven alleen over aan tafel. Er viel een pijnlijke stilte tot Philippe die doorbrak. ‘Zeg eens, Stéphanie, wat is je plannetje?’ vroeg hij. Stéphanie keek hem doordringend aan. ‘Hoe bedoel je, Philippe?’ ‘Och meid, hou op met die komedie. Ik weet goed genoeg wat je aan het bekokstoven bent,’ siste Philippe. ‘Ah ja? Vertel me dan eens wát precies, lieve Philippe.’ Stéphanie was niet van plan zich zomaar gewonnen te geven. ‘Wel, ik denk dat je Vince misbruikt om je populariteit te vergroten. Ik heb je Instagram gezien, je hoopt duidelijk meer volgers te lokken met foto’s van Vince. En die foto op de dijk in Knokke die vanmorgen op de site van *Sportivo* gezet werd... Toch toevallig dat die Benny Van Praet daar net passeert op het moment dat jij en Vince daar zijn.’ Stéphanie werd bloedrood. ‘Ik heb gelijk hè,’ zei Philippe. ‘Een mens mag zijn PR toch verzorgen,’ spartelde Stéphanie tegen. ‘Die journalist stalkte me al weken voor een exclusief interview. En

Vince is mijn eigen zoon, ik doe niets fout! Je mag mij trouwens bedanken dat ik zo nog meer de aandacht afleid van jou en Olivier.’ ‘Ik wil niet dat je Vince op die manier misbruikt, Stéphanie,’ zei Philippe nors. ‘Och man, waar bemoei jij je mee? Vince is mijn zoon, niet de jouwe! Misschien moet Vince eindelijk maar eens bij mij komen wonen, bij zijn moeder.’ Philippe werd lijkkbleek. ‘Hoe durf je, jij feeks!’ riep hij boos. Hier en daar draaiden hoofden zich om. Philippe begon te fluisteren. ‘Olivier en ik hebben altijd voor hem gezorgd, terwijl jij amper naar hem omkeek.’ ‘Omdat de situatie nu eenmaal zo was,’ beet Stéphanie hem toe. ‘Maar intussen heb ik ingezien hoeveel ik van Vince hou. Deze laatste dagen met hem hebben mijn ogen geopend, ik wil zelf voor mijn zoon zorgen!’ ‘Waag het niet om Vince te gebruiken om mij te treffen!’ siste Philippe. ‘Olivier zal zoals gewoonlijk wel dokken. Als hij genoeg betaalt, zul je wel weer afdruipen.’ ‘Misschien wel,’ zei Stéphanie met vlammeende ogen. ‘Voorlopig toch.’ Stéphanie en Philippe schrokken toen ze plots Vince zagen staan. Die was op een afstandje blijven staan om stiekem mee te luisteren en had zowat het hele gesprek gehoord. Vince wendde zijn hoofd af. Hij voelde zich gekwetst door de woorden van Stéphanie. De liefdevolle mama... Ze had gewoon geprofiteerd van zijn naïviteit. Of waren haar woorden toch gemeend? Vince was helemaal in de war en sprak op weg naar huis nog amper een woord. Thuis liep hij snel naar zijn slaapkamer. ‘Sorry, ik voel me ineens een beetje moe,’ zei hij tegen Stéphanie en hij gaf haar een vluchtige

afscheidskus. Want dat dit weer een afscheid betekende, voelde hij tot in zijn kleinste teen.

Hij hoorde hoe Stéphanie en Philippe beneden opnieuw begonnen te ruziën, tot Olivier bits tussenbeide kwam.

‘Stop Philippe! Laat Stéphanie gerust!’ zei hij boos.

‘Zie je dan niet hoe sluw en gewiekst die vrouw jouw vertrouwen en je zoon misbruikt?’ tierde Philippe. ‘Ze deinst voor niets terug om zichzelf in de kijker te zetten. Als het moet, gebruikt ze daarvoor zelfs onze zoon! Tenzij je weer genoeg geld betaalt, dan laat ze ons weer een tijdje gerust.’

‘Onze zoon?’ krijste Stéphanie verontwaardigd. ‘Die van Olivier en mij, ja!’

‘Hij is jouw zoon niet!’ beet Philippe terug.

‘Philippe, zwijg! Vince is haar zoon wél, dat kan niemand ontkennen!’ riep Olivier boos. Philippes ogen vulden zich met tranen. Hij keek Olivier diep ontgoocheld aan. ‘Je stelt me diep teleur, Olivier. Ik dacht dat wij een team waren. Niet dus!’ Philippe liep snikkend weg en sloot zich op in het toilet.

‘Philippe!’ Olivier wou hem achternalopen, maar bedacht zich.

‘Ik denk dat jij nu beter gaat, Stéphanie,’ zei hij met bevende stem.

‘Ik wil nog afscheid nemen van Vince, want...’

Olivier onderbrak haar bits. ‘Nee Stéphanie, ik wil dat je gaat. Nu! Ik bel nu een taxi, je kunt buiten wachten.’

Stéphanie staarde Olivier even verbijsterd aan, en nam dan haar handtas. ‘We spreken elkaar nog!’ Gekwetst stapte ze naar buiten en met een harde klap trok ze de voordeur achter zich dicht.

Vince had alles gehoord en wierp zich snikkend op zijn bed.

Hij wist niet hoelang hij daar gelegen had, maar plots dacht hij aan Lise. Misschien kon zij hem troosten.

Hij opende zijn laptop en meldde zich aan als Ruben Meussen.

RUBEN

Hey Lise! Ben je daar?

Heel snel kreeg hij antwoord.

LISE

Ja hoor. Da’s lang geleden. Alles goed met jou?

RUBEN

Ça va. Of niet helemaal.

LISE

Zullen we eens afspreken? Het wordt tijd dat we elkaar eens zien, niet?

Vince aarzelde. Hij had geen zin om net als zijn moeder te leven van leugen op leugen.

RUBEN

Ik zou je heel graag zien. Maar je moet eerst iets weten: ik heb al een tijdje een vriendin.

Het duurde enkele minuten voor hij antwoord kreeg.

LISE

O . 😞 Jammer, ik dacht dat er iets moois aan het bloeien was tussen ons. Waarom heb je dat niet vroeger verteld?

RUBEN

Ik weet niet, durfde niet goed. Maar het is niet echt serieus. Ik wil jou zien.

LISE

Misschien tot later nog eens, Ruben. Bye!

RUBEN

Lise?

Maar er kwam geen antwoord meer. Vince bleef zeker een kwartier naar het scherm staren en klapte toen ontmoedigd zijn laptop dicht. Hij had het verknald! Vince ging weer op zijn bed liggen. Hij voelde zich leeg en rot.

#HOOFDSTUK 22

De laatste vakantiedagen kropen traag voorbij. Vince was nooit heel graag naar school gegaan, maar nu was hij de dagen aan het aftellen tot hij terug de speelplaats van het SAS op kon stappen.

Het was 1 september. Philippe had liefdevol Vince' boterhammen gesmeerd, Olivier moest al vroeg weg naar een meeting in Brussel met een reclamesponsor. 'Veel succes op school, jongen!' had hij nog geroepen voor hij in zijn Porsche stapte.

In gedachten verzonken snorde Vince op zijn brommertje naar het SAS. Het was nog altijd mooi weer, dus hij had een blauwe short aan en zijn stoere, blauwe bomberjack met okergele mouwen.

Er heerste al een drukte van jewelste op het plein voor de school. Vrienden die elkaar twee maanden niet gezien hadden, begroetten elkaar enthousiast. En daar stonden Nona, Julie en Eline te kletsen met Merel. Camille had intussen ook haar entree gemaakt in onvervalste *queen bee*-stijl en was al volop bezig voor een selfie te poseren met haar bitchsquad. Ze had Vince gisteren nog een berichtje gestuurd dat ze hem keihard begon te missen.

Plots werd Vince' aandacht getrokken door een meisje dat hij nog nooit eerder gezien had. Ze droeg een blauwe jeanssalopette en kaki jas. Ze zag er sympathiek uit met haar ronde brillette. Ze nam een brooddoos aan van een man met een baard in een ouderwetse auto. Haar vader, veronderstelde Vince. Met knallende uitlaatpijp vertrok hij weer, een wolk van uitlaatgassen achterlatend.

Vince stapte rechtdoor, maar het meisje met de jeanssalopette draaide zich ineens om en botste tegen hem op. Ze viel met haar hoofd op de grond.

Vince boog zich geschrokken over haar heen. 'Hey, is alles in orde?' 'W... wat?' vroeg het meisje verward.

'Ik vroeg of alles in orde is.'

'Euh... ja,' zei ze. 'Merci.'

Ze krabbelde recht en wou haar spullen verzamelen die verspreid op de grond lagen.

'Zal ik anders even helpen?' vroeg Vince behulpzaam.

'Nee, da's oké,' zei het meisje vlug. Maar Vince had al een bruin muziekdoosje opgeraapt. Er kwam een lieflijk deuntje uit.

'Nice!' zei Vince terwijl hij het meisje de muziekdoos overhandigde. Ze nam het doosje aan en stapte snel weg.

Vince staarde haar lachend na en voelde zijn hart bonzen in zijn keel. Liefde op het eerste gezicht... zou dát het gevoel zijn?

In gedachten verzonken stapte hij de speelplaats op. In de klas zorgden hij en Camille voor een nadrukkelijk showtje om iedereen te tonen dat hun passionele relatie de vakantie overleefd had. Maar toen directeur Wolfs de nieuwe leraar Nederlands kwam voorstellen – mevrouw De Preiter zou voorlopig niet terugkeren – ging de deur

open en stond het meisje met het brillette ineens vooraan. Vince' hart maakte opnieuw een sprongetje.

'Yes, ze zit bij mij in de klas!' juichte hij in zichzelf.

Ze stelde zich voor als Caroline Timmers, 'Caro voor de vrienden', en ging naast Kyona zitten. Op de speelplaats zag Vince opgelucht dat Yemi en Kyona zich al over Caro ontfermd hadden. En dat Merel haar brooddoos op de grond kieperde. Die griet kon het pesten niet laten! Hij wou tussenbeide komen, maar toen hij zag dat ook Camille bij het groepje stond, besloot hij wijselijk bij zijn vrienden te blijven.

's Avonds zat Vince te piekeren in zijn slaapkamer. Hij kon Caro maar niet vergeten, ze spookte de hele tijd door zijn hoofd.

Aarzelend klapte hij zijn laptop open. Het was tijd om zijn alter ego nog eens te gebruiken.

'Welkom terug, Ruben,' verscheen er. Vince twijfelde, dat lege plekje voor de profielfoto stoorde hem. Maar hij kon niet zomaar een foto gebruiken. Na lang twijfelen koos hij voor een rode cirkel met vuurwerk.

Hij zocht 'Caroline Timmers' op.

'Ha, dat is ze,' zei Vince met een glimlach toen hij zijn nieuwe klasgenote herkende op een grappige foto waarop ze met de man met de baard – het was dus wel degelijk haar vader – poseerde in een bloemenwinkel. Hij aarzelde even, maar duwde dan toch op de verzendknop.

Even later verscheen bij Caro een bericht op haar scherm.

RUBEN MEUSSEN

Vriendschapsverzoek

Aanvaarden Negeren

Vince wachtte vol spanning af. Enkele minuten later hoorde hij een korte 'ping'.

CARO

✓ Vriendschapsverzoek aanvaard

Vince had zin om luidop te juichen. Ze had zijn vriendschapsverzoek aanvaard! Hij was zo blij. Opgelucht klapte Vince zijn laptop dicht. Het wordt een zalig schooljaar, dacht hij met een brede glimlach.

EINDE